

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobců: a) **K. F.**, narozená dne X
trvale bytem P. 292, X P.
b) **J. F.**, narozený dne X
bytem P. 292, X P.
oba zastoupeni advokátem Mgr. Pavlem Švestákem
sídlem Starobranská 4, 787 01 Šumperk

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2019, č. j. KUOK 76890/2019, ve věci
zákazu činnosti,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě žalobci brojili proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2019, č. j. KUOK 76890/2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jeseník, Odboru životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 5. 2019, č. j. MJ/15216/2019/OŽP/Do, kterým správní orgán I. stupně ve výroku I. podle § 66 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody“) uložil žalobcům jako stavebníkům odběrného zařízení a přívodního potrubí do umělé vodní nádrže F. na pozemcích parc. č. X, X, X a X v k. ú. P. u Jeseníka zákaz činnosti spočívající v nepovoleném odběru vody z bezejmenného vodního toku s číselným identifikátorem X v k. ú. P. u Jeseníka a ve výroku II. stanovil, že doba zákazu dle výroku I. a tím i platnost tohoto rozhodnutí se zruší dnem nabytí právní moci souběžně vedeného dodatečného povolení stavby a povolení k odběru a nakládání s vodami vodoprávním úřadem Městského úřadu Jeseník.
2. Žalobci navrhovali, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil. Žalobci konkrétně namítali:
 - a) nesprávnou aplikaci použitého ustanovení § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody. Z textu tohoto ustanovení dle jejich názoru jasně vyplývá, že musí být zjištěno, že jde o činnost, která by mohla způsobit změnu ve stavu, který existoval. Žalobci souhlasí s tím, že stačí předpoklad změny dosavadního stavu, ale trvají na tom, že měl být zjištěn stav, který existoval, a dále že oni provedli změnu tohoto stavu. Bylo prokázáno, že žalobci žádnou změnu na existujícím stavu neprovedli, v dané lokalitě jde o stav trvající nejméně 30 let a teprve žalobci se nyní dostali do situace, kdy je po nich, na rozdíl od předchozích vlastníků pískovny-rybníku, vyžadováno povolení k odběru vody. V probíhajícím vodoprávním řízení bylo zjištěno, že jsou období, kdy v onom bezejmenném potoce neteče téměř žádná voda. Tento stav však nebyl způsoben žalobci, jde o zcela normální situaci v dané lokalitě. Z toho důvodu nemůže jít ze strany žalovaného o žádné preventivní opatření odůvodněné tím, že žalobci nemají povolení k odběru. Žalobci sami neprovedli nic, co by změnilo dlouhodobý setrvalý stav, nemohli proto vyvolat nutnost vydání jakéhokoli rozhodnutí v dané věci, navíc s tvrzeními, jak poškozují přírodní prostředí;
 - b) absenci náležitě zjištěného skutkového stavu. Dle jejich názoru nebylo prokázáno, že by došlo k jakémukoli narušení přírody a ke škodám na ní. Řízení před správním orgánem I. stupně neproběhlo řádně, když žádné místní šetření na místě samém, kterým bylo argumentováno, neproběhlo řádně. V rozhodnutí samém jsou faktické chyby, když není pravdou, že by tvrzená stavba byla na pozemcích v jejich vlastnictví. Důkazy, které žalobci navrhli a které nebyly provedeny, nebyly nadbytečné. Z předběžné zprávy společnosti C. s.r.o., která provedla několika měsíční šetření na místě samém, vyplývá to, co žalobci uvedli ve svém podání ze 17. 5. 2019, a je možné, že se nakonec zjistí, že rozhodujícím zdrojem vody pro chráněné území není onen bezejmenný potok, ale voda, která prosakuje z pískovny. Uvedené by znamenalo, že právě nedostatek vody v bývalé pískovně by ohrozil živočichy v chráněném území. Tuto možnost si žalovaný dle názoru žalobců vůbec nepřipouští za situace, kdy svým rozhodnutím mění zaběhlý dlouholetý stav.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. K žalobnímu bodu ad a) žalovaný uvedl, že tato námitka není důvodná a z větší části se opírá o nesprávnou interpretaci zákonného ustanovení upravujícího omezení a zákaz činnosti. Z ustanovení §

66 odst. 1 zákona o ochraně přírody jasně vyplývá, že předmětem ochrany není „dlouhotrvající stav v lokalitě“, ale obecně nebo zvláště chráněná část přírody. Obecně chráněnou částí přírody je v tomto případě bezejmenný vodní tok s číselným identifikátorem X v k. ú. P. u Jeseníka. Jak již bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí, vodní toky jsou dle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody významnými krajinnými prvky, které jsou dle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody chráněny před poškozováním a ničením. Nic na tom nemění ani tvrzení žalobců, že k odběru vody mělo docházet nejméně 30 let. Z ustanovení § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody lze dle žalovaného dále vyčíst skutečnost, že orgán ochrany přírody může omezit činnost, která by mohla způsobit nedovolenou změnu obecně chráněné části přírody. Není tedy třeba dokazovat, že ke změně skutečně došlo, neboť pro aplikaci citovaného ustanovení postačuje, pokud je prokázáno, že taková změna hrozí. Není pravdou, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo odůvodněno pouze tím, že žalobci nemají povolení k odběru vody. Důvodem k uložení předmětného zákazu činnosti byly zejména skutečnosti zjištěné v rámci kontrolní činnosti správního orgánu I. stupně ze dne 4. 3. 2019. Z fotografií pořízených stejného dne vyplývá, že koryto vodního toku bylo (v místě zaústění přírodního potrubí) v úrovni dna přehrazeno kameny a s výjimkou malého množství průsaků byla veškerá voda svedena do vtokového prostoru potrubí. Tento způsob odběru povrchové vody je nejen značně nešetrný k vodnímu toku jako biotopu vodních a na vodu vázaných rostlin a živočichů, ale v konečném důsledku může znamenat jeho zánik. Žalovaný tak má za to, že odběr vody byl veden v rozporu se zákonem o ochraně přírody a tato činnost mohla způsobit nedovolenou změnu obecně chráněné části přírody. Absence povolení k odběru povrchových vod dle § 8 odst. 1 písm. a) bod I. zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) v tomto případě pouze podporuje závěry správního orgánu I. stupně. Odběr vody nebyl v době jeho rozhodování nijak regulovaný, nebyl stanoven účel, rozsah povinnosti ani případné podmínky odběru s ohledem na § 9 odst. 1 vodního zákona. V situaci, kdy docházelo k nelegálnímu odběru vody lze dle žalovaného jen těžko dovozovat všechny negativní důsledky, které může odebírání vody vodnímu toku způsobit. Správní orgán I. stupně jako příslušný orgán ochrany přírody se řízení o povolení k odběru vody aktivně účastní jako dotčený orgán, jehož závazné stanovisko ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody je v tomto řízení potřeba. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že k odběru vody docházelo prostřednictvím stavby, která byla již v roce 2017 shledána nepovolenou a nezkolaudovanou. Žalobci si požádali o dodatečné povolení stavby a v tomto řízení vystupují jako stavebníci. Z uvedeného vyplývá, že zákaz činnosti měl být uložen žalobcům, neboť jsou to právě žalobci, kteří požádali o dodatečné povolení stavby a dodatečné povolení k odběru povrchových vod a kteří tak budou případnými oprávněnými osobami k provádění činnosti odběru vody. Žalobci namítanou skutečnost, že stav, kdy ve vodním toku neteče téměř žádná voda, je pro danou lokalitu normální, považuje žalovaný za irelevantní. V průběhu roku mohou nastat období, kdy v důsledku dešťového deficitu a sucha může mít vodní tok minimální průtok, takovou situaci však řeší povolení k odběru vody, ve kterém vodoprávní úřad stanovuje minimální zůstatkový průtok. To znamená, že oprávněný k odběru vody má povinnost sledovat stav vodního toku a v případě, že průtok klesne na stanovenou hranici, musí odběr vody přerušit. K žalobnímu bodu ad b), konkrétně k neprovedení navrženého důkazu ve formě předběžné zprávy společnosti C. žalovaný uvedl, že tento důkaz nemohl být proveden, neboť v době rozhodování správního orgánu I. stupně žádná zpráva společnosti C. ještě

nebyla vyhotovena. Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, správní orgán I. stupně kontaktoval zmíněnou společnost, která mu sdělila, že v současnosti probíhají teprve průzkumy v terénu, tudíž výsledky nebyly k dispozici.

4. Z obsahu správního spisu bylo ve vztahu k posuzované věci zjištěno následující. Dne 29. 3. 2017 správní orgán I. stupně jako příslušný vodoprávní úřad zahájil řízení o odstranění stavby „Přívodní potrubí pro pískovnu v P.“ na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X v k. ú. P. u Jeseníka a dále parc. č. X v k. ú. S. (dále jen „stavba“), jejímž vlastníkem jsou žalobci, když při výkonu stavebního dozoru zjistil, že stavba je prováděna bez rozhodnutí nebo opatření vodoprávního úřadu. Dne 26. 4. 2017 podali žalobci coby účastníci uvedeného řízení žádost o povolení k nakládání s vodami a o dodatečné povolení stavby. Dne 20. 2. 2019 správní orgán I. stupně vydal oznámení o zahájení řízení o dodatečném povolení stavby. Oznámení obsahovalo rovněž pozvání k ústnímu jednání spojenému s ohledáním na místě na den 8. 3. 2019. Dne 21. 2. 2019 správní orgán I. stupně v souvislosti se zahájením řízení o dodatečném povolení stavby vydal usnesení o přerušení řízení o odstranění stavby zahájeného dne 29. 3. 2017. Dne 4. 3. 2019, tedy ještě před nařízeným ústním jednáním, provedl správní orgán I. stupně na předmětném vodním toku (specifikovaném v prvním odstavci tohoto rozsudku) vlastní šetření, přičemž zjištěný stav zadokumentoval pořízením fotodokumentace. Z uvedené fotodokumentace je zřejmé, že koryto toku v místě zaústění přívodního potrubí bylo v úrovni dna zahrazeno kameny a veškerá voda byla svedena do vtokového prostoru opatřeného česlemi. Koryto vodního toku pod přehrazením bylo viditelně bez vody. Na základě zjištěných skutečností správní orgán I. stupně dne 22. 3. 2019 zahájil s žalobci z moci úřední správní řízení o zákazu činnosti podle § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody, kterou je nepovolený odběr vody z předmětného vodního toku. Ještě téhož dne správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o předběžném opatření, č. j. MJ/15280/2019/OŽP/Do, kterým bylo žalobcům z moci úřední nařízeno v termínu do 5 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí provést zaslepení vtokového otvoru potrubí, kterým byla odebírána voda z předmětného toku. Dne 23. 4. 2019 byla správním orgánem I. stupně provedena kontrola splnění uvedené povinnosti. Ze záznamu o provedeném místním šetření z téhož dne včetně pořízené fotodokumentace vyplývá, že vtokový otvor potrubí byl ucpaný velkým balvanem, k odběru vody v tento den a hodinu nedocházelo, přičemž vodní tok byl dostatečně zavodněn v celé své délce. Proti uvedenému rozhodnutí o předběžném opatření podali žalobci odvolání, jež bylo následně rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 5. 2019, č. j. KUOK/51755/2019, zamítnuto a napadené rozhodnutí o předběžném opatření potvrzeno. Následně dne 22. 5. 2019 vydal správní orgán I. stupně v úvodním odstavci tohoto rozsudku citované rozhodnutí o uložení zákazu činnosti. O odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí pak bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.).
7. Podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody je významný krajinný prvek vymezen jako ekologicky, geomorfologicky nebo esteticky hodnotná část krajiny utváří její typický vzhled nebo přispívá k udržení její stability. Významnými krajinnými

prvky jsou lesy, rašelinště, vodní toky, rybníky, jezera, údolní nivy. Dále jsou jimi jiné části krajiny, které zaregistruje podle § 6 orgán ochrany přírody jako významný krajinný prvek, zejména mokřady, stepní trávníky, remízy, meze, trvalé travní plochy, naleziště nerostů a zkamenělin, umělé i přirozené skalní útvary, výchozy a odkryvy.

8. Podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody významné krajinné prvky jsou chráněny před poškozováním a ničením. Využívají se pouze tak, aby nebyla narušena jejich obnova a nedošlo k ohrožení nebo oslabení jejich stabilizační funkce. K zásahům, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, si musí ten, kdo takové zásahy zamýšlí, opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Mezi takové zásahy patří zejména umísťování staveb, pozemkové úpravy, změny kultur pozemků, odvodňování pozemků, úpravy vodních toků a nádrží a těžba nerostů. Podrobnosti ochrany významných krajinných prvků stanoví Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.
9. Podle ustanovení § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody orgán ochrany přírody je oprávněn stanovit fyzickým a právnickým osobám podmínky pro výkon činnosti, která by mohla způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody, popřípadě takovou činnost zakázat.
10. Podle ustanovení § 62 odst. 1 zákona o ochraně přírody pracovníci všech orgánů ochrany přírody, kteří se při výkonu své pracovní činnosti prokáží služebním průkazem, mají právo vstupovat v nezbytných případech na cizí pozemky při plnění úkolů vyplývajících z tohoto zákona a dalších předpisů na úseku ochrany přírody a krajiny. Mohou přitom provádět potřebná měření, sledování, dokumentaci a požadovat informace nezbytné ke zjištění stavu přírodního prostředí. Při výkonu této činnosti jsou pracovníci orgánu ochrany přírody povinni co nejvíce šetřit vstupem dotčené pozemky, jakož i všechna práva vlastníka.
11. Žalobci v první řadě v rámci žalobního bodu ad a) napadají nesprávnou aplikaci ustanovení § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody. Argumentaci žalobců je však dle názoru krajského soudu nutno jednoznačně odmítnout.
12. Ve shodě s žalovaným považuje krajský soud za nutné zdůraznit, že vodní tok je v souladu s ustanovením § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody považován za významný krajinný prvek, který je pak dle ustanovení § 4 odst. 2 téhož zákona obecně chráněn před poškozováním a ničením. Z ustanovení § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody potom dále vyplývá, že k zásahům, které by mohly vést i jen k poškození dotčeného významného krajinného prvku či jen k ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce je nezbytné opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody, přičemž předmětné zákonné ustanovení v rámci demonstrativního výčtu jako příklad takového zásahu uvádí i úpravu vodních toků. Již na základě těchto dvou ustanovení zákona o ochraně přírody je zřejmé, že jakémukoliv vodnímu toku coby významnému krajinnému prvku zákon přiznává zvýšenou ochranu proti každému zásahu způsobitelnému jej poškodit či být jen ohrožit jeho ekologicko-stabilizační funkci. Z dikce citovaných ustanovení zákona o ochraně přírody, konkrétně z krajským soudem zvýrazněných slovních spojení, přitom vyplývá, že zákon o ochraně přírody vychází z principu předběžné opatrnosti a předcházení možným negativním důsledkům na existenci chráněných zájmů, postačí tedy pouhá možnost hrozby takových negativních důsledků.

13. Ze samotné podstaty věci lze dovodit, že je třeba dotčený významný krajinný prvek chránit před zásahem jako takovým, aniž by přitom bylo rozhodné, kdo jej učinil či komu je ku prospěchu a případně kdy k němu došlo. Z toho důvodu je nutné argumentaci žalobců týkající se skutečnosti, že oni sami žádnou změnu neprovedli a že předmětný stav již v místě trvá 30 let, jednoznačně odmítnout jako pro posouzení věci irelevantní. Podstatou zůstává, že předmětný zásah představuje nepovolený odběr vody z dotčeného vodního toku prostřednictvím přírodního potrubí pro pískovnu nacházející se na pozemcích ve vlastnictví žalobců. Je tedy logické a se zákonem souladné, že zákaz činnosti dle ustanovení § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody v návaznosti na citovaná ustanovení § 3 a § 4 téhož zákona byl uložen právě žalobcům.
14. Samotné ustanovení § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody potom zakotvuje konkrétní právní nástroj, který má orgán ochrany přírody k dispozici v případě ohrožení zájmů ochrany přírody a krajiny, tedy i v případě zásahu dle ustanovení § 4 odst. 2 téhož zákona. Krajský soud se zcela ztotožňuje s aplikací ustanovení § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody a jeho výkladem tak, jak ho provedl jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný. Žalobci předestřený výklad tohoto ustanovení neodpovídá ani zákonné dikci, ani smyslu a účelu tohoto ustanovení, tak jak je krajským soudem naznačen v úvodu tohoto odstavce. Jak správně poukázal žalovaný, předmětem ochrany poskytované dotčeným ustanovením není nějaký existující stav v přírodě/krajině, nýbrž chráněná část přírody sama o sobě. Takovou chráněnou částí přírody je v souladu s ustanovením § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody i vodní tok. Z toho důvodu je nutno pojem „změna“, se kterým ustanovení § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody operuje, vyložit nikoliv jako změnu existujícího stavu, ale změnu chráněné části přírody, tedy změnu vodního toku jako takového. Jinými slovy ustanovení § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody dává orgánu ochrany přírody nástroj v podobě uložení zákazu činnosti k ochraně před jakoukoliv činností, jež by potenciálně mohla způsobit změnu v přirozené podobě, resp. přirozeném stavu dotčeného vodního toku.
15. Závěry krajského soudu korespondují i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2003, č. j. 7 A 28/2000-47, uvedl, že „[r]ozhodující pro užití zákazu činnosti podle § 66 zákona o ochraně přírody tedy je hrozba změn chráněných částí přírody v důsledku realizované činnosti, ať povolené či nikoli. Jde-li o činnost nepovolenou, je ohrožení přírody reálné, neboť nejsou stanoveny ani respektovány žádné meze.“
16. Na základě výše uvedeného tak krajský soud uzavírá, že za situace, kdy předmětné přírodní potrubí pro pískovnu představovalo nepovolenou stavbu a žalobci nedisponovali povolením k nakládání s vodami, představoval odběr vody z dotčeného vodního toku prostřednictvím tohoto potrubí právě takovou činnost hrozící změnou chráněné části přírody, tedy dotčeného vodního toku. O tom ostatně jednoznačně svědčí správním orgánem I. stupně pořízené fotografie zachycující část potoka bez vody v případě svádění vody z potoka do přírodního potrubí a naopak zavodnění potoka v celé délce v případě zaslepení otvoru přírodního potrubí. Z toho důvodu tato činnost mohla být předmětem zákazu dle ustanovení § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody, a to tím spíše, že se jednalo o odběr vody nepovolený, tedy neregulovaný, a tím pádem nerespektující žádné meze, což v souladu s výše citovanou judikaturou představuje samo o sobě reálné ohrožení chráněné části přírody. Skutečnost, že v určitých obdobích roku v dotčeném vodním toku přirozeně neteče téměř žádná voda, na tomto závěru nemůže ničeho změnit.

17. Žalobní bod ad a) tak krajský soud na základě výše uvedených skutečností vyhodnotil jako nedůvodný.
18. Pokud jde o žalobní námitku ad b), tato již byla pro svou obecnost z větší části vypořádána v rámci vypořádání první žalobní námitky. K namítané absenci správně zjištěného skutkového stavu tak tedy krajský soud opakuje, že k uložení zákazu činnosti podle ustanovení § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody nebylo s ohledem na zmiňovaný princip předběžné opatrnosti nutné prokázat narušení přírody a vznik škody, nýbrž postačovala toliko hrozba nedovolené změny vodního toku chráněného jako významný krajinný prvek dle ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody. Krajský soud odkazuje na odstavce 14 a 15 tohoto rozsudku, neboť z výkladu v nich učiněném jasně vyplývá, že již samotná existence nepovoleného odběru vody představuje reálnou hrozbu nedovolené změny chráněné části přírody a jako taková by tak již sama o sobě pro uložení zákazu činnosti dle předmětného ustanovení stačila. Ve věci však byla nadto pořízena detailní srovnávací fotodokumentace, ze které je existence oné nedovolené změny chráněného vodního toku zcela zřejmá, když na fotografiích ze dne 4. 3. 2019 je část vodního toku bez vody, kdežto na fotografiích ze dne 23. 4. 2019 je vodní tok zavodněn v celé délce.
19. Takto zjištěný skutkový stav byl zcela dostatečný pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení zákazu činnosti podle ustanovení § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody, neboť, a to krajský soud důrazně opakuje, uvedené ustanovení představuje právní nástroj sloužící k ochraně před jakoukoliv činností potenciálně způsobitou zapříčinit nedovolenou změnu na chráněné části přírody (v tomto případě vodního toku) jako takové, nikoliv před změnou existujícího stavu v daném místě. Z toho důvodu tak ani zpráva společnosti C. s.r.o., která zpracovávala vyhodnocení vlivu zamýšleného odběru vody na zákonem chráněné zájmy, ať předběžná, či konečná, nemohla na rozhodnutí o uložení zákazu činnosti ničeho změnit, neboť s ohledem na její zadání je zřejmé, že jejím předmětem je vyhodnocení právě širšího kontextu určitého panujícího stavu v dotčené lokalitě, a její výsledky proto mohou ovlivnit toliko rozhodnutí o povolení k odběru a nakládání s vodami, jak ve svých rozhodnutích správně uvedly oba správní orgány. Žalobci uváděná okolnost, že primárním zdrojem vody v dané lokalitě může být voda prosakující z pískovny a nikoliv dotčený vodní tok, tak bude rozhodující pro řízení o povolení k odběru a nakládání s vodami, což správní orgán I. stupně správně reflektoval omezením platnosti rozhodnutí o uložení zákazu činnosti do okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a povolení k odběru a nakládání s vodami příslušným vodoprávním úřadem.
20. K námitce týkající se průběhu místního šetření krajský soud konstatuje, že tato námitka žalobců postrádá jakékoliv konkrétní tvrzení o tom, z jakých důvodů podle jejich názoru nebylo provedeno řádně. Za takové situace se krajský soud touto namítanou skutečností nemohl blíže zabývat.
21. K námitce žalobců, že: „V rozhodnutí samém jsou faktické chyby, když není pravdou, že by tvrzená stavba byla na pozemcích v našem vlastnictví“, krajský soud shodně konstatuje, že v žalobě absentuje tvrzení, že by tato žalobci tvrzená faktická chyba měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a proto ji pro její obecnost odmítá. Krajský soud dále doplňuje, že zákaz činnosti byl uložen žalobcům jako stavebníkům, přičemž v řízení o dodatečném povolení stavby a v řízení o povolení k odběru a nakládání s vodami zahájeném k jejich žádosti žalobci vystupují jako stavebníci, přičemž chtějí zlegalizovat

faktický stav. Tudíž, jak již krajský soud uzavřel výše, zákaz činnosti z podstaty věci byl řádně uložen právě jim.

22. Na základě výše vymezených skutečností tak dle krajského soudu nelze ani žalobní bod ad b) vyhodnotit jako opodstatněný.
23. Jelikož krajský soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. dubna 2020

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu